

Debutul stagiunii 2012-2013 la Teatrul Național din București a fost făcut de spectacolul „Caramitru-Mălăele, câte-n lună și în stele”, în care actorii Ion Caramitru și Horațiu Mălăele au readus dialogul plin de umor, glisând de la umor spre teme profunde, de la poezie spre experiențe de teatru și personale ale celor doi parteneri de discuție.

O montare „liber-schimbista”

Foto: Augustin Bucur

Piesa a fost revelația stagiunii trecute, fermecând de fiecare dată publicul, fiindcă, vorba lui Mălăele, „improvizația este starea de grație a unui actor”. Harul, forța și subtilitatea celor doi artiști își spun cuvântul.

De altfel, Ion Caramitru, de pe poziția sa de director al primei scene a țării, își caracteriza partenerul de conversație inteligent-spumoasă astfel: „Horațiu Mălăele este cel mai bun produs al teatrului românesc din ultimii 20 de ani. O personalitate complexă ca actor, ca regizor de teatru și, mai nou, ca regizor de film”.

Și spre bucuria iubitorilor de Mălăele, prima premieră a stagiunii de la Sala Mare a Teatrului Național din București, premieră care a avut loc în urmă cu doar câteva zile, este „Scrisoarea”, după „O scrisoare pierdută”, de I.L.Caragiale, într-o

citire personală, marca... Horațiu Mălăele. Montarea face parte din integrala dedicată inegalabilului dramaturg pe care TNB o susține în cadrul „Anului Caragiale – 2012”.

Provocarea constă în faptul că „Scrisoarea” se dorește a fi spectacolul nostru, al celor de azi, care am înlocuit „scrisorile pierdute” cu email-uri, sms-uri și postări pe Facebook. E vorba așadar de un celebru text clasic, acum într-o adaptare liber-schimbistă și o viziune regizorală ultra-progresistă. O lume „caraghioasă” și „nifilistă” - copie fidelă a realității noastre - își nutrește emoțiunile cu politică și sex.

Un spectacol curat Mălăele, o mare comedie, „cum n-a mai văzut Capitala, cu moftangii și faliții ei”, o producție în care veți întâlni persoane însemnate, vestiți artiști ai scenelor bucureștene.

Așa cum toate generațiile au propria lor scrisoare pierdută, „Scrisoarea” lui Mălăele poate deveni spectacolul nostru, al celor care, deși am renunțat la răvășe pentru blog, iscălim, cu același curaj nebun, „anonim”.

Lucia Ivănescu